

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna
iunie 2019**

Domeniul	Decizii CJUE
Apropierea legislațiilor	<p><u>Cauza C-100/18, Lînea Directa Aseguradora</u> - Articolul 3 primul paragraf din Directiva 2009/103/CE privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi trebuie interpretat în sensul că intră în sfera noțiunii de „pagube produse de vehicule”, menționată în această dispoziție, o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care un vehicul staționat într-un garaj privat al unui imobil, utilizat în conformitate cu funcția sa de mijloc de transport, a luat foc, provocând un incendiu, care își are originea în circuitul electric al acestui vehicul, și a cauzat prejudicii imobilului respectiv, chiar dacă vehiculul menționat nu a fost deplasat timp de mai mult de 24 de ore înainte de producerea incendiului.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-317/18, Correia Moreira</u> - Directiva 2001/23/CE privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități, și în special articolul 2 alineatul (1) litera (d), trebuie interpretată în sensul că o persoană care a încheiat cu cedentul un contract privind exercitarea unei funcții pe baza încrederii personale în sensul reglementării naționale în discuție în litigiul principal, poate fi considerată „lucrător” și poate să beneficieze astfel de protecția acordată de această directivă, cu condiția însă să fie protejată ca lucrător de această reglementare și să beneficieze de un contract de muncă la data transferului, aspecte a căror verificare este de competența instanței de trimitere.</p> <p>Directiva 2001/23 coroborată cu articolul 4 alineatul (2) TUE trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale care prevede că în cazul transferului, în sensul acestei directive, și atunci când cesionarul este o municipalitate, lucrătorii vizați trebuie, pe de o parte, să se supună unei proceduri de concurs public și pe de altă parte, să intre într-un nou raport cu cesionarul.</p>
Stat de drept	<p><u>Cauza C-619/18, Comisia/Polonia</u> - Pe de o parte, prevăzând aplicarea măsurii care constă în reducerea vârstei de pensionare a judecătorilor Curții Supreme în cazul judecătorilor în exercițiu care au fost numiți la această instanță înainte de 3 aprilie 2018 și, pe de altă parte, acordând președintelui Republicii puterea discreționară de a prelungi funcția judiciară activă a judecătorilor instanței menționate peste vârsta de pensionare nou-stabilită, Republica Polonă nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>

<p>Libera circulație a mărfurilor</p>	<p><u>Cauza C-591/17, Republica Austria împotriva Republicii Federale Germania</u> - Prin introducerea taxei de utilizare a infrastructurii pentru autoturisme și prin prevederea simultană a unei scutiri de taxa pe autovehicule într-un quantum cel puțin echivalent cu cel al taxei de utilizare a infrastructurii plătite, în favoarea proprietarilor de vehicule înmatriculate în Germania, Republica Federală Germania nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 18, 34, 56 și 92 TFUE.</p>
<p>Libera circulație a persoanelor</p>	<p><u>Cauza C-22/18, TopFit și Biffi</u> - Articolele 18, 21 și 165 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun reglementării unei federații sportive naționale precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia un cetățean al Uniunii Europene, resortisant al altui stat membru, care locuiește de mai mulți ani pe teritoriul statului membru în care este stabilită această federație unde practică alergarea ca amator în categoria senior, nu poate participa la campionatele naționale în aceste discipline în aceleași condiții ca resortisanții naționali sau nu poate participa la aceste campionate decât „în afara clasamentului” sau „fără evaluarea performanței”, fără să aibă acces la finală și fără să poată obține titlul de campion național, cu excepția cazului în care această reglementare este justificată de considerente obiective și proporționale cu obiectivul urmărit în mod legitim, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Cooperare judiciară în materie penală</p>	<p><u>Cauza C-646/17, Moro</u> - Articolul 6 alineatul (4) din Directiva 2012/13/UE privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale și articolul 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia persoana suspectată sau acuzată poate cere, în cursul procedurii orale, aplicarea unei pedepse negociate în cazul unei modificări a faptelor pe care se întemeiază acuzarea, iar nu în cazul unei modificări a încadrării juridice a faptelor care fac obiectul acuzării.</p>
<p>Politică socială</p>	<p><u>Cauza C-72/18, Ustariz Aróstegui</u> - Clauza 4 punctul (1) din acordul-cadru privind munca pe durată determinată, care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP trebuie să fie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care rezervă beneficiul unei remunerații suplimentare cadrelor didactice angajate în cadrul unui raport de muncă pe durată nedeterminată ca funcționari de carieră, cu excluderea, printre alții, a cadrelor didactice angajate ca agenți contractuali de drept public pe durată determinată, dacă împlinirea unei anumite perioade de serviciu constituie singura condiție de acordare a remunerației menționate. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-404/18, Hakelbracht și alții</u> - Articolul 24 din Directiva 2006/54/CE privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă trebuie interpretat în sensul că se opune unei</p>

	<p>reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia, într-o situație în care o persoană care se consideră victima unei discriminări pe criterii de sex a depus plângere, un lucrător care a susținut-o în acest context este protejat împotriva măsurilor de victimizare luate de angajator numai dacă a intervenit în calitate de martor în cadrul investigării acestei plângeri și dacă mărturia sa răspunde unor cerințe de formă prevăzute de reglementarea respectivă.</p> <p><u>Cauza C-664/17, Ellinika Nafpigeia</u> - Directiva 2001/23/CE privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități, în special articolul 1 alineatul (1) literele (a) și (b) din aceasta, trebuie interpretată în sensul că se aplică transferului unei unități de producție în cazul în care, pe de o parte, cedentul, cesionarul sau aceste persoane împreună acționează în vederea desfășurării de către cesionar a activității economice exercitate de cedent, dar și în vederea dispariției ulterioare a cesionarului însuși, în cadrul unei lichidări, și, pe de altă parte, unitatea în cauză, care nu are capacitatea de a-și atinge obiectivul economic fără a recurge la factori de producție proveniți de la terți, nu este pe deplin autonomă, cu condiția, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere, pe de o parte, ca principiul general al dreptului Uniunii care impune cedentului și cesionarului să nu încerce să beneficieze în mod fraudulos și abuziv de avantajele de care ar putea beneficia în temeiul Directivei 2001/23 să fie respectat și, pe de altă parte, ca unitatea de producție în cauză să dispună de garanții suficiente care să îi asigure accesul la factorii de producție ai unui terț pentru a nu depinde de alegerile economice efectuate de acesta în mod unilateral.</p>
Achiziții publice	<p><u>Cauza C-264/18, P.M. și alții</u> - Examinarea întrebării nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea dispozițiilor articolului 10 litera (c) și litera (d) punctele (i), (ii) și (v) din Directiva 2014/24/UE privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE, în raport cu principiile egalității de tratament și subsidiarității, precum și cu articolele 49 și 56 TFUE.</p> <p><u>Cauza C-41/18, Meca</u> - Articolul 57 alineatul (4) literele (c) și (g) din Directiva 2014/24/UE privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia introducerea unei acțiuni în justiție împotriva deciziei de reziliere a unui contract de achiziții publice luate de o autoritate contractantă ca urmare a unor deficiențe semnificative survenite în timpul executării sale împiedică autoritatea contractantă care lansează o nouă cerere de ofertă să facă vreo apreciere, în faza de selecție a ofertanților, cu privire la fiabilitatea operatorului vizat de această reziliere.</p>
Fiscalitate	<p><u>Cauza C-420/18, IO (TVA - Activité de membre d'un conseil de surveillance)</u> - Articolele 9 și 10 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretate în sensul că nu desfășoară o activitate economică în mod independent un membru al</p>

consiliului de supraveghere al unei fundații precum reclamantul din litigiul principal, care, deși nu este legat prin nicio relație de subordonare ierarhică de organul de conducere al acestei fundații și nu este legat printr-o asemenea relație nici de consiliul de supraveghere al fundației menționate în ceea ce privește desfășurarea activității sale de membru al acestui consiliu, nu acționează nici în nume său, nici în contul său, nici pe proprie răspundere, ci acționează în contul și pe răspunderea aceluiași consiliu, și nu suportă nici riscul economic care decurge din activitatea sa, din moment ce primește o remunerație fixă, care nu depinde nici de participarea sa la reuniuni, nici de orele de lucru pe care le-a prestat efectiv.

Cauza C-291/18, Grup Servicii Petroliere - Articolul 148 literele (a) și (c) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că expresia „nave utilizate pentru navigația în largul mării” care figurează în cuprinsul acestuia nu se aplică livrării unor construcții plutitoare, precum platformele de foraj marin autoridicătoare de tipul celor în discuție în litigiul principal, care sunt utilizate preponderent în poziție imobilă pentru a exploata zăcăminte de hidrocarburi în mare.

Cauza C-185/18, Oro Efectivo - Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată și principiul neutralității fiscale trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care supune unui impozit indirect aplicabil transferurilor patrimoniale, altul decât taxa pe valoarea adăugată, achiziționarea de către o întreprindere, de la particulari, de obiecte cu un conținut ridicat de aur sau de alte metale prețioase, atunci când aceste bunuri sunt destinate activității economice a întreprinderii respective care le revinde, în vederea transformării lor și, ulterior, a reintroducerii lor în circuitul comercial, unor întreprinderi specializate în fabricarea de lingouri sau de diverse obiecte din metale prețioase.

Cauza C-607/17, Memira Holding - În vederea aprecierii caracterului definitiv al pierderilor unei filiale nerezidente, în sensul punctului 55 din Hotărârea Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763), împrejurarea că statul membru căruia îi aparține filiala nu permite transferul pierderilor unei societăți către o altă persoană impozabilă în caz de fuziune, în timp ce un astfel de transfer este prevăzut de statul membru căruia îi aparține societatea-mamă în caz de fuziune între societăți rezidente, nu este determinantă, cu excepția cazului în care societatea-mamă demonstrează că îi este imposibil să valorifice aceste pierderi asigurându-se, în special prin intermediul unei cesiuni, că ele sunt luate în considerare din punct de vedere fiscal de către un terț în contul exercițiilor viitoare.

În ipoteza în care împrejurarea menționată în prima întrebare ar deveni relevantă, nu prezintă importanță faptul că nu există în statul de reședință al filialei nicio altă entitate care ar fi putut deduce aceste pierderi în caz de fuziune dacă o astfel de fuziune ar fi fost autorizată.

	<p><u>Cauza C-597/17, Belgisch Syndicaat van Chiropraxie și alții</u> - Articolul 132 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că nu limitează aplicarea scutirii pe care o prevede la prestațiile efectuate de practicieni ai unei profesii medicale sau paramedicale reglementate de legislația statului membru în cauză.</p> <p>Articolul 98 din Directiva 2006/112 coroborat cu punctele 3 și 4 din anexa III la această directivă trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care stabilește o diferență de tratament între medicamentele și dispozitivele medicale furnizate în cadrul unor intervenții sau al unor tratamente cu caracter terapeutic, pe de o parte, și medicamentele și dispozitivele medicale furnizate în cadrul unor intervenții sau al unor tratamente cu caracter exclusiv estetic, pe de altă parte, excluzându-le pe acestea din urmă de la beneficiul cotei reduse de taxă pe valoarea adăugată aplicabile celor dintâi.</p>
Transporturi	<p><u>Cauza C-159/18, Moens</u> - Articolul 5 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91, citit în lumina considerentelor (14) și (15) ale acestuia, trebuie interpretat în sensul că prezența combustibilului pe o pistă a unui aeroport, care a condus la închiderea acesteia și, pe cale de consecință, la întârzierea prelungită a unui zbor dinspre sau înspre respectivul aeroport, intră în domeniul de aplicare al noțiunii de „împrejurări excepționale” în sensul dispoziției menționate, în cazul în care combustibilul în discuție nu provine de la o aeronavă a operatorului de transport care a efectuat acest zbor.</p> <p>Articolul 5 alineatul (3) din Regulamentul nr. 261/2004, citit în lumina considerentelor (14) și (15) ale acestuia, trebuie interpretat în sensul că prezența combustibilului pe o pistă a unui aeroport, care a condus la închiderea acesteia, al cărei caracter de „împrejurare excepțională” este stabilit, trebuie considerată ca fiind o împrejurare care nu ar fi putut fi evitată, chiar dacă ar fi fost adoptate toate măsurile rezonabile în sensul acestei dispoziții.</p>
Protecția consumatorilor	<p><u>Cauza C-407/18, Addiko Bank</u> - Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretată, în lumina principiului efectivității, în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia instanța națională sesizată cu o cerere de executare silită a unui contract de credit ipotecar, încheiat între un profesionist și un consumator sub forma unui act notarial direct executoriu, nu dispune, fie la cererea consumatorului, fie din oficiu, de posibilitatea de a examina dacă clauzele cuprinse într-un astfel de act nu au un caracter abuziv în sensul acestei directive, și, pe acest temei, de a suspenda executarea silită solicitată.</p> <p><u>Cauza C-38/17, GT</u> - Articolul 3 alineatul (1), articolul 4 alineatul (2) și articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive</p>

în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări a unui stat membru, astfel cum a fost interpretată de instanța supremă a acestui stat membru, în temeiul căreia nu este lovit de nulitate un contract de împrumut exprimat în monedă străină care, deși precizează suma exprimată în monedă națională corespunzătoare cererii de finanțare a consumatorului, nu indică cursul de schimb care se aplică acestei sume în scopul de a stabili valoarea definitivă a împrumutului în monedă străină, stipulând în același timp, în una dintre clauzele sale, că respectivul curs va fi stabilit de împrumutător într-un document separat după încheierea contractului,

– în cazul în care această clauză a fost redactată în mod clar și inteligibil în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) din Directiva 93/13, în măsura în care mecanismul de calcul al sumei totale împrumutate, precum și cursul de schimb aplicabil sunt prezentate în mod transparent, astfel încât un consumator mediu, normal informat și suficient de atent și de avizat să poată evalua, pe baza unor criterii precise și inteligibile, consecințele economice care îl privesc și care decurg din contract, printre care în special costul total al împrumutului său, ori, în cazul în care rezultă că respectiva clauză nu este exprimată în mod clar și inteligibil,

– în cazul în care clauza respectivă nu este abuzivă în sensul articolului 3 alineatul (1) din această directivă sau, dacă este abuzivă, contractul în cauză poate continua să existe fără aceasta conform articolului 6 alineatul (1) din Directiva 93/13.

Cauza C-628/17, Orange Polska - Articolul 2 litera (j) și articolele 8 și 9 din Directiva 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 trebuie interpretate în sensul că folosirea de către un comerciant a unui mod de încheiere sau de modificare a contractelor de furnizare de servicii de telecomunicații precum cel în discuție în litigiul principal, în cadrul căreia consumatorul trebuie să ia decizia comercială finală în prezența unui curier, care îi remite modelul de contract, fără a putea lua cunoștință în mod liber de conținutul său în prezența acestui curier,

– nu constituie o practică comercială agresivă în orice situație;

– nu constituie o practică comercială agresivă prin exercitarea unei influențe nejustificate doar ca urmare a netrimiterii consumatorului în mod anticipat și individual, în special prin e-mail sau la adresa de domiciliu, a tuturor modelelor de contracte, atunci când acest consumator a avut posibilitatea ca înainte de vizita curierului să ia cunoștință de conținutul lor, și

– constituie o practică comercială agresivă prin exercitarea unei influențe nejustificate în special atunci când comerciantul sau curierul acestuia adoptă comportamente neloiale care au efectul de a face presiuni asupra consumatorului, astfel că libertatea sa de alegere este afectată în mod semnificativ, cum ar fi comportamentele care îl incomodează pe acest consumator sau care perturbă reflecția acestuia privind decizia comercială care urmează a fi luată.

	<p><u>Cauza C-58/18, Schyns</u> - Articolul 5 alineatul (6) din Directiva 2008/48/CE privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale cum este cea în discuție în litigiul principal, care impune creditorilor sau intermediarilor de credit obligația de a identifica, în cadrul contractelor de credit pe care le oferă în mod uzual, tipul și cuantumul creditului cele mai bine adaptate, ținând cont de situația financiară a consumatorului la data încheierii contractului și de scopul creditului.</p> <p>Articolul 5 alineatul (6) și articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2008/48 trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale cum este cea în discuție în litigiul principal, care impune creditorului să se abțină de la încheierea unui contract de credit în cazul în care nu poate estima în mod rezonabil, în urma controlului bonității consumatorului, că acesta din urmă va fi în măsură să respecte obligațiile care decurg din contractul preconizat.</p>
<p>Cooperare judiciară în materie civilă</p>	<p><u>Cauza C-361/18, Weil</u> - Articolul 54 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că o instanță a unui stat membru sesizată cu o cerere de eliberare a unui certificat care atestă că o hotărâre pronunțată de instanța de origine este executorie trebuie, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care instanța care a pronunțat hotărârea care trebuie executată nu s-a pronunțat, la momentul adoptării acesteia, cu privire la aplicabilitatea acestui regulament, să verifice dacă litigiul intră în domeniul de aplicare al respectivului regulament.</p> <p>Articolul 1 alineatul (1) și alineatul 2 litera (a) din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că o acțiune precum acțiunea principală în discuție, care are ca obiect o cerere de desfacere a raporturilor patrimoniale care decurg dintr-o relație de parteneriat de facto, intră sub incidența noțiunii de „materie civilă și comercială”, în sensul acestui alineat (1), și intră, prin urmare, în domeniul de aplicare material al acestui regulament.</p>
<p>Mediu</p>	<p><u>Cauza C-321/18, Terre wallonne</u> - Articolul 3 alineatele (2) și (4) din Directiva 2001/42/CE privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului trebuie interpretat în sensul că un decret precum cel în discuție în litigiul principal, prin care un organism al unui stat membru stabilește, la nivel regional pentru rețeaua Natura 2000, obiective de conservare care au o valoare indicativă, în condițiile în care obiectivele de conservare la nivelul siturilor au o valoare normativă, nu reprezintă „planuri și programe” în sensul acestei directive, pentru care o evaluare a efectelor asupra mediului este obligatorie.</p> <p><u>Cauza C-682/17, ExxonMobil Production Deutschland</u> - Articolul 3 litera (u) din Directiva 2003/87/CE de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul</p>

Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/29/CE, trebuie interpretat în sensul că o instalație precum cea în discuție în litigiul principal, care produce, în cadrul activității sale de „ardere a combustibililor în instalații cu o putere termică nominală totală de peste 20 [megawați (MW)]”, prevăzută în anexa I la această directivă, energie electrică destinată în principal utilizării pentru nevoile sale proprii, trebuie considerată un „producător de energie electrică” în sensul acestei dispoziții, din moment ce această instalație, pe de o parte, desfășoară simultan o activitate de fabricare a unui produs care nu intră sub incidența acestei anexe și, pe de altă parte, transferă în mod continuu, cu titlu oneros, o parte, fie chiar redusă, din energia electrică produsă în rețeaua publică de energie electrică, la care respectiva instalație trebuie să fie racordată în permanență din motive tehnice.

Articolul 3 litera (c) din Decizia 2011/278/UE de stabilire, pentru întreaga Uniune, a normelor tranzitorii privind alocarea armonizată și cu titlu gratuit a cotelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva 2003/87 trebuie interpretat în sensul că o instalație precum cea în discuție în litigiul principal, în măsura în care trebuie considerată un „producător de energie electrică” în sensul articolului 3 litera (u) din Directiva 2003/87, nu este îndreptățită să i se aloce cote de emisie cu titlu gratuit pentru căldura produsă în cadrul activității sale de „ardere a combustibililor în instalații cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW”, prevăzută în anexa I la această directivă, atunci când această căldură este utilizată în alte scopuri decât producția de energie electrică, din moment ce o asemenea instalație nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 10a alineatele (4) și (8) din directiva menționată.

Cauza C-723/17, Craeynest și alții - Articolul 4 alineatul (3) TUE și articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborate cu articolul 288 alineatul (3) TFUE și articolele 6 și 7 din Directiva 2008/50 privind calitatea aerului înconjurător și un aer mai curat pentru Europa trebuie interpretate în sensul că revine unei instanțe naționale, sesizată cu o cerere formulată în acest scop de particulari vizați în mod direct de depășirea valorilor-limită prevăzute la articolul 13 alineatul (1) din această directivă, sarcina de a verifica dacă punctele de prelevare situate într-o anumită zonă au fost instalate în conformitate cu criteriile prevăzute în secțiunea B punctul 1 litera (a) din anexa III la directiva menționată și, în caz contrar, de a lua în privința autorității naționale competente orice măsură necesară, precum o somație, dacă aceasta este prevăzută de dreptul național, pentru ca aceste puncte de prelevare să fie plasate cu respectarea acestor criterii.

Articolul 13 alineatul (1) și articolul 23 alineatul (1) din Directiva 2008/50 trebuie interpretate în sensul că, pentru a se constata depășirea unei valori-limită prevăzute în anexa XI la această directivă pentru media pe un calendaristic, este suficient ca un nivel de poluare superior acestei valori să fie măsurat la un punct de prelevare izolat.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

<p>Rețele și servicii de comunicații</p>	<p><u>Cauza C-193/18, Google</u> - Articolul 2 litera (c) din Directiva 2002/21/CE privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (directivă-cadru), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140/CE, trebuie interpretat în sensul că un serviciu de poștă electronică pe internet care nu cuprinde un acces la internet, precum serviciul Gmail furnizat de Google LLC, nu constă în totalitate sau în principal în transmiterea de semnale pe rețele de comunicații electronice și nu constituie, așadar, un „serviciu de comunicații electronice” în sensul acestei dispoziții.</p> <p><u>Cauza C-142/18, Skype Communications</u> - Articolul 2 litera (c) din Directiva 2002/21/CE privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (Directivă-cadru), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140/CE, trebuie interpretat în sensul că furnizarea de către editorul unui program informatic a unei funcționalități care oferă un serviciu „Voice over Internet Protocol (VoIP) [voce peste Protocolul Internet (VoIP)], care permite utilizatorului apelarea de la un terminal a unui număr fix sau mobil din planul național de numerotare prin intermediul rețelei telefonice publice comutate (RTPC) a unui stat membru, constituie un „serviciu de comunicații electronice” în sensul acestei dispoziții, în condițiile în care furnizarea serviciului respectiv, pe de o parte, conduce la remunerarea editorului și, pe de altă parte, implică încheierea de către acesta a unor acorduri cu furnizorii de servicii de telecomunicații autorizați în mod corespunzător să transmită și să termine apelurile către RTPC.</p>
<p>Uniune vamală</p>	<p><u>Cauza C-1/18, Oribalt Riga</u> - Articolul 30 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 82/97, trebuie interpretat în sensul că, atunci când valoarea în vamă a unor mărfuri, precum medicamentele în discuție în litigiul principal, se calculează prin aplicarea metodei deductive prevăzute la această dispoziție, administrația vamală națională competentă trebuie, pentru a identifica „mărfurile similare”, să ia în considerare orice element relevant, precum compoziția respectivă a acestor mărfuri, caracterul lor substituibil în raport cu efectele acestora și caracterul lor interschimbabil din punct de vedere comercial, făcând astfel o apreciere factuală care ține seama de orice element care poate avea incidență asupra valorii economice reale a mărfurilor respective, inclusiv poziția pe piață a mărfii importate și a producătorului acesteia.</p> <p>Articolul 152 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 trebuie interpretat în sensul că, pentru a determina prețul unitar al mărfurilor importate în conformitate cu metoda prevăzută la articolul 30 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 82/97, termenul de 90 de zile în care mărfurile importate trebuie vândute în UE, prevăzut la articolul 152 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 2454/93, este un termen imperativ.</p>

	Articolul 30 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 82/97, trebuie interpretat în sensul că reducerile aplicate prețului de vânzare al mărfurilor importate nu pot fi luate în considerare pentru a stabili valoarea în vamă a acestor mărfuri prin aplicarea dispoziției menționate.
Ajutor de stat	<u>Cauza T-20/17, Ungaria/Comisia</u> - Tribunalul UE a anulat decizia Comisiei prin care s-a constatat că taxa din Ungaria privind publicitatea ar fi incompatibilă cu normele Uniunii privind ajutoarele de stat. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu .